

РЕШЕНИЕ

№ 64

гр. Силистра, 27.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СИЛИСТРА в публично заседание на двадесет и осми септември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Пламен Н. Димитров

Членове: Теодора В. Василева
Добринка С. Стоева

при участието на секретаря Галина Н. Йовчева
като разгледа докладваното от Теодора В. Василева Въззивно гражданско дело № 20213400500262 по описа за 2021 година

Настоящото дело е образувано по въззивна жалба, предявена от Р. М. Д. с ЕГН *****, чрез адвокат С.Н. от СсАК, против решение № 219 от 27.05.2021 год. постановено по гр. дело № 1184/2020 год на Районен съд - гр. Силистра, с което е ПРЕДОСТАВИЛ УПРАЖНЯВАНЕТО на родителските права върху детето Д Р М, ЕГН ***** на майката Н. Р. АЛ. с ЕГН ***** и определил местожителството на детето по местожителството на майката, което към момента на постановяване на съдебното решение е в с.КалиП.о, обл.Силистра, ул. 3 с № .ОПРЕДЕЛИЛ Е РЕЖИМ на лични отношения между бащата Р. М. Д. с ЕГН ***** и детето Д Р М с ЕГН ***** - всяка първа и трета седмица от месеца от 09.00 часа в събота до 17.00 часа в неделя, както и един месец през лятото, когато майката не ползва платен годишен отпуск.ОСЪДИЛ Е Р. М. Д. с ЕГН *****, да заплаща на детето Д Р М, ЕГН *****, чрез неговата майка и законен представител Н. Р. АЛ. с ЕГН *****, месечна издръжка в размер на 200.00 / двеста / лева, считано от датата на влизане на настоящото решение в сила до настъпване на обстоятелство, изключващо плащането, заедно със законната лихва върху всяка просрочена вноска.ОСЪДИЛ Е Р. М. Д. с ЕГН *****, да заплати съответни разноски и ДТ. Жалбоподателят счита, че решението е неправилно, развива доводи, които касаят най – вече неправилна преценка на фактите по делото и необоснованост, моли въззивната инстанция да го отмени и постанови ново, с което упражняването на родителските права по отношение на малолетният им син - Д Р М с ЕГН ***** да бъде предоставено на него, както и да бъде определено местоживеенето му при него на адрес - гр. С, ул. „БТ“ № , да му определи ежемесечна издръжка в размер на 170 лв. (сто и седемдесет лева), която да бъде изплащана чрез него. Режимът на лични контакти между ищцата и синът им да бъде определен на всяка първа и трета събота от месеца от 9,00 часа до 16,00 часа, половината от коледните и великденските празници, половината от зимната и пролетната ваканция, както и един месец

през лятото, когато з не е в законоустановения си отпуск, претендира и разноси. В с.з. пред тази инстанция се явява лично и с адв. Н., като поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата и ищец в първоинстанционното производство - Н. Р. АЛ. с ЕГН *****, чрез ад. В.П., от СсАК, е депозирала писмен отговор по реда на чл. 263 ГПК, като счита, че жалбата е неоснователна, а обжалваното решение – правилно, поради което моли да бъде потвърдено. В с.з. пред тази инстанция се явява лично и с адв. П. и поддържа заявеното в жалбата становище.

ОС, като съобрази доводите на страните и данните по делото, прие за установено следното: Жалбата е подадена в срок от надлежна страна срещу подлежащ на обжалване съдебен акт и при спазени изисквания на чл. 259 и сл. ГПК, поради което е допустима .

По делото е безспорно установено от първоинстанционния съд, че страните са живели на семейни начала до месец май 2020 г. , като в резултат от съжителството им на 30. 07.2009 г. се е родило детето Д Р М. Въззиваемата има дете и от предходна връзка, дъщеря, която понастоящем е пълнолетна. След като напуснала съвместното жилище, въззиваемата се установила при по- голямата си дъщеря.

Основният спор пред въззивната инстанция, както и пред районния съд е предоставянето на родителските права. Става ясно по делото, че първоначално въззиваемата се изнесла от общия дом сама, но имала възможност да общува с детето за известно време. Впоследствие, не след дълго, тя се установила в дома на трети мъж, с който понастоящем живее на съпругески начала. Долю – горе в този момент - към края на месец май 2020 година, връзката между майката и детето е прекъсната и от този момент детето отказва да контактува с нея, както и с нейните близки. Въззиваемата се е обърнала за съдействие към редица институции, но до този момент няма положителни резултати. Най- активно е участието на А“СП“ - О „ЗД“ – Силистра чрез социална услуга за оказване на психологическа подкрепа и провеждане на фамилна терапия. От представените писмени доказателства – доклади за развитие на случая, предписания, както и разпита на служители в институцията като свидетели и пред двете инстанции – Д. и Д., става ясно, че срещат значителен отпор от страна на детето, което е в огромен стрес и страх и не желае да общува с майката, както и абсолютно никакво съдействие от бащата за реализиране на социалната услуга. Техните констатации се припокриват и с изводите на двете СПЕ, назначени от РС – единична и тройна, съгласно които и двамата родители има съществен дефицит на родителски капацитет, отчитат липсата на изградена емоционална връзка между всеки един от тях и детето, както и наличие на родителско отчуждение, възникнало под влияние на негативните внушения на бащата в детето по отношение на майката и нейната пасивна позиция. В изложението на социалния доклад, изготвен за настоящото дело от А“СП“ - О“ЗД“ - Силистра, констатациите са аналогични по отношение реализирането на социалната услуга, установени са добри битови условия и материална обезпеченост на двамата родители за задоволяване на нуждите на детето .

До фактическата раздяла на родителите детето е било обгрижвано единствено от майка си, контактите с бащата, който е трудово ангажиран с животновъдство, са били изключително ограничени и непълноценни. Впоследствие връзката между въззиваемата и детето е прекъсната рязко, в резултат на отчуждението на детето, което, според бащата и св. Д., разпитан от РС, се дължи на обстоятелството, че тя го е изоставила и не търси връзка с него. Противно на твърденията на бащата, че той полага грижи за детето, става ясно от показанията на свидетеля Д., че детето се отглежда през дните от седмицата от своя братовчед, а в почивните дни то посещава своята баба по бащина линия на село.

В съдебно заседание са изслушани детето и двамата родители. Както при

изслушването на детето в с.з. пред районния съд, така и от показанията на свидетели, контактували с него в служебно качество като служители на ДСП, а също и от проведените сеанси във връзка с назначените СПЕ, става ясно, че то категорично не желае да контактува с майка си, сестра си и баба си по майчина линия, като неговото обяснение за това е повлияно от използваните от бащата думи и изрази, обвързано е най-вече с факта, че майката съжителства с друг мъж, а не от конкретни негативни прояви по отношение на него. Твърди, че е било заплашвано да не казва това или онова, но не сочи конкретно формулирана заплаха, а още по-малко действия на майката и нейните близки, които да са го застрашили или наранили. В думите и действията на детето прозира силно изявен страх, но той не е обусловен от цитираните от него реплики и поведение на майка му или нейните близки, а от изживяване на силен стрес и психически дискомфорт, чийто произход детето не споделя, тъй като не може да мотивира самостоятелно становището си, още по-малко пък неговата категоричност.

И двамата родители многократно са били изслушвани и пред двете инстанции, като надделява впечатлението, че конфликтът помежду им има приоритет пред психическото състояние и благополучие на детето. Съпоставяйки констатациите на РС в обжалваното решение по отношение на поведението на родителите във връзка с родителската им отговорност, настоящата инстанция отчита, че към настоящия момент възбиаемата е осъзнала в още по-голяма степен пагубните последици на конфликта между нея и въззивника върху детето, показва по-голяма зрялост и овладяност в негативните емоции, както и по-осъзнато приемане на необходимостта детето да общува и с двамата родители, както и готовност да осигурява възможност на бащата да вижда детето в случай, че тя получи родителските права за отглеждането и възпитанието му. В същото време, бащата счита, че нежеланието на детето да общува с майка си следва да бъде приемано безкритично и дори стимулира такова поведение. Така и не се установи конкретна ситуация, събитие или поведение, което да е довело до формирането на такова категорично отричане от страна на детето на контакта с майката. От друга страна, стана ясно, че чрез съобщения по телефона от името на детето майката получава доста притеснителни и груби послания, които са неприемливи за едно дете, а също и невъзможност да се свърже с него, което тя си обяснява с това, че телефонът се използва от бащата. Според него, майката не прави опити да се среща с детето, което не е необяснимо, при това активно противопоставяне на желанието и да общува с детето. Същевременно тя е потърсила съдействие от АСП и ДСИ, а също и от органите на полицията, именно защото е безсилна да се справи с проблема. Единственият такъв опит да се види с детето, състоял се при посещението и в училището в началото на март, също е приключил неуспешно. Разпитаните като свидетели пред тази инстанция М. – психолог в училището на детето, Л. – негова класна и Н. – директор на училището бяха повече заинтересовани да докажат, че не са нарушили никакви нормативни разпоредби, отколкото да покажат познаване на проблема на детето и заинтересованост от това да съдействат и да окажат помощ. Никой от тях не е присъствал на инцидента през март, но според тях достъпът на майката до детето е бил отказан заради пандемията. Все пак, от показанията на св. Н. се установи, че чрез класната ръководителка е бил информиран устно, че бащата не желае синът му да се вижда с майката, но тъй като не му била предоставена ограничителна заповед, то той не се разпоредил в тази връзка. Стана ясно от показанията на тези трима свидетели, че понастоящем детето вече не е на режим СОП, защото не е подадена молба от неговите родители за продължаване на тази услуга. По делото има доказателства, че детето страда от заболяване, което обуславя статута му на ученик със СОП и то се възползвало от няколко години, но сега, когато е бащата е поел отговорността за отглеждането му, молба за продължаване на тази услуга не е подадена. Няма как да се приеме за резонно изразеното от бащата становище, че детето повече не се нуждае от такава подкрепа и се чувства добре, без да е налице медицинска документация, доказваща, че здравословният проблем е преодолян.

В жалбата се твърди, че детето ще понесе трудно раздялата с дома, в който е свикнало, ако се отглежда от майката, но стана ясно, че бащата не съдейства дори за почасови срещи между нея и детето, отрича каквато и да било възможност за контакт между тях с предлога, че детето не иска. Намира за изключително осъдително обстоятелството, че вече над една година въззиваемата не се е интересувала от какво има нужда синът им в материален аспект, не е плащала издръжка и не е купила никакви дрехи, което изобщо не е учудващо на фона на силния отпор, който получава при опитите си да общува с детето.

Неуспешно е било и проведеното принудително изпълнение от ДСИ във връзка с привременните мерки. При изключително щадящ и внимателен подход от страна на всички участници – длъжностни лица, същите са успели да проведат разговор с детето, което категорично е отказало да отиде при майка си. Било е силно притеснено и стресирано, което е довело до прекратяване на процедурата по предаването му на въззиваемата.

При тези обстоятелства съдът счита, че майката е тази, която има в по – голяма, макар и недостатъчна степен, родителски капацитет да се справи с отглеждането и възпитанието на детето. Тя е полагала изключително самостоятелно грижи за него и по време на съжителството и с въззивника. Същевременно, последният, силно ангажиран в животновъдната дейност, не разполага с физическа възможност да участва пълноценно в отглеждането и възпитанието на детето, съгласно свидетелските показания. От друга страна, безкритичното му и дори подкрепящо отношение към нежеланието на детето да общува с майката дава основание да се счита, че този отказ е формиран до голяма степен с неговата активна намеса. От всички събрани по делото доказателства стана ясно, че всъщност новата връзка на майката с друг мъж е основната причина за целенасочените действия от страна на бащата за отчуждаването на детето от неговата майка. Насаждането на страх у него от перспективата да посещава дома им без конкретна причина и заплахата за него са все прояви на сериозен родителски дефицит у бащата, поставяне на неговите наранени чувства на преден план, както и опитите му да използва страховете на детето за противопоставяне на тази връзка. И тук отново следва да се обърне внимание на дебело подчертаваното от бащата нежелание на детето да общува с майка си. Това нежелание всъщност е проява на пълното неразбиране на бащата за необходимостта на детето да общува и с двамата родители. Ако желанията и мненията на децата се приемат без да се подлагат на преценка от страна на родителя, то не би съществувала необходимост от разделението на периода на детството на малолетие и непълнолетие, което се обвързва със степента на родителската отговорност към постъпките и желанията на децата. Не би имало и смисъл да се претендират родителски права, които са всъщност не права, а отговорност. Отговорност за възпитанието и отглеждането на детето, отговорност за изграждане у него на необходимите нравствени качества, за да бъде пълноценен, психически уравновесен и адекватен член на обществото. Когато едно малолетно дете не желае да вижда майка си, която не е извършила и казала нищо, което да доведе до драстичното и отричане в неговия свят, то, очевидно има проблем в неговото обкръжение. Когато едно дете предпочита да прекарва деня си в къщи със своя братовчед, а не с майката, която цял живот е полагала грижи за него, безспорно се касае за недопустимо вмешателство в психическия му свят и важните за него ценности. Наличието на конфликти и обостряне на отношенията са характерни на всяко ниво на общуване. Те са нормални и в семейната среда, но преодоляването им следва да става чрез общуване и компромиси, а не чрез пълно отричане и откъсване на детето от връзката му с който и да било родител.

Предвид гореизложеното ОС счита, че правилно първоинстанционният съд е постановил родителската отговорност да се поеме от майката, поради което и обжалваното решение следва да бъде потвърдено. По отношение режима на лични отношения и размера на издръжката възражения не са заявени в жалбата, поради което и в тази част решението

следва да бъде потвърдено, тъй като в жалбата се цитира цялото решение на РС, дотолкова доколкото режима на лични отношения и издръжката са последици от възлагането на родителските права, което е единственото недоволство на жалбоподателя от обжалваното решение.

Предвид изхода на делото въззивникът следва да заплати на въззиваемата направените от нея разноски по делото пред тази инстанция в размер на 830 лв.

В с.з. пред тази инстанция представителят на АСП юристконсултът Захариев направи искане, на основание чл. 138а СК, съдът да разпорежи с решението си ползване на задължителни социални услуги от бащата, тъй като категорично отказва да окаже съдействие на социалните органи. Съдът счита, че искането следва да бъде уважено, като с решението съдът разпорежи ползването на социални услуги и от двамата родители, самостоятелно или заедно с детето по усмотрение на ДСП.

Водим от горното ОС

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 219 от 27.05.2021 год. постановено по гр. дело № 1184/2020 год. на Районен съд - гр. Силистра.

ЗАДЪЛЖАВА Р. М. Д. с ЕГН ***** и Н. Р. АЛ. с ЕГН ***** да ползват 3 социални услуги самостоятелно или заедно с детето Д Р М с ЕГН ***** по усмотрение на ДСП, гр. Силистра.

ОСЪЖДА Р. М. Д. с ЕГН *****, да заплати на Н. Р. АЛ. с ЕГН ***** сумата от 830.00 / осемстотин и тридесет /лева , представляваща направени от нея разноски по делото пред тази инстанция.

Решението може да се обжалва пред Върховния Касационен съд на РБългария в едномесечен срок от получаването му от страните по делото.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____